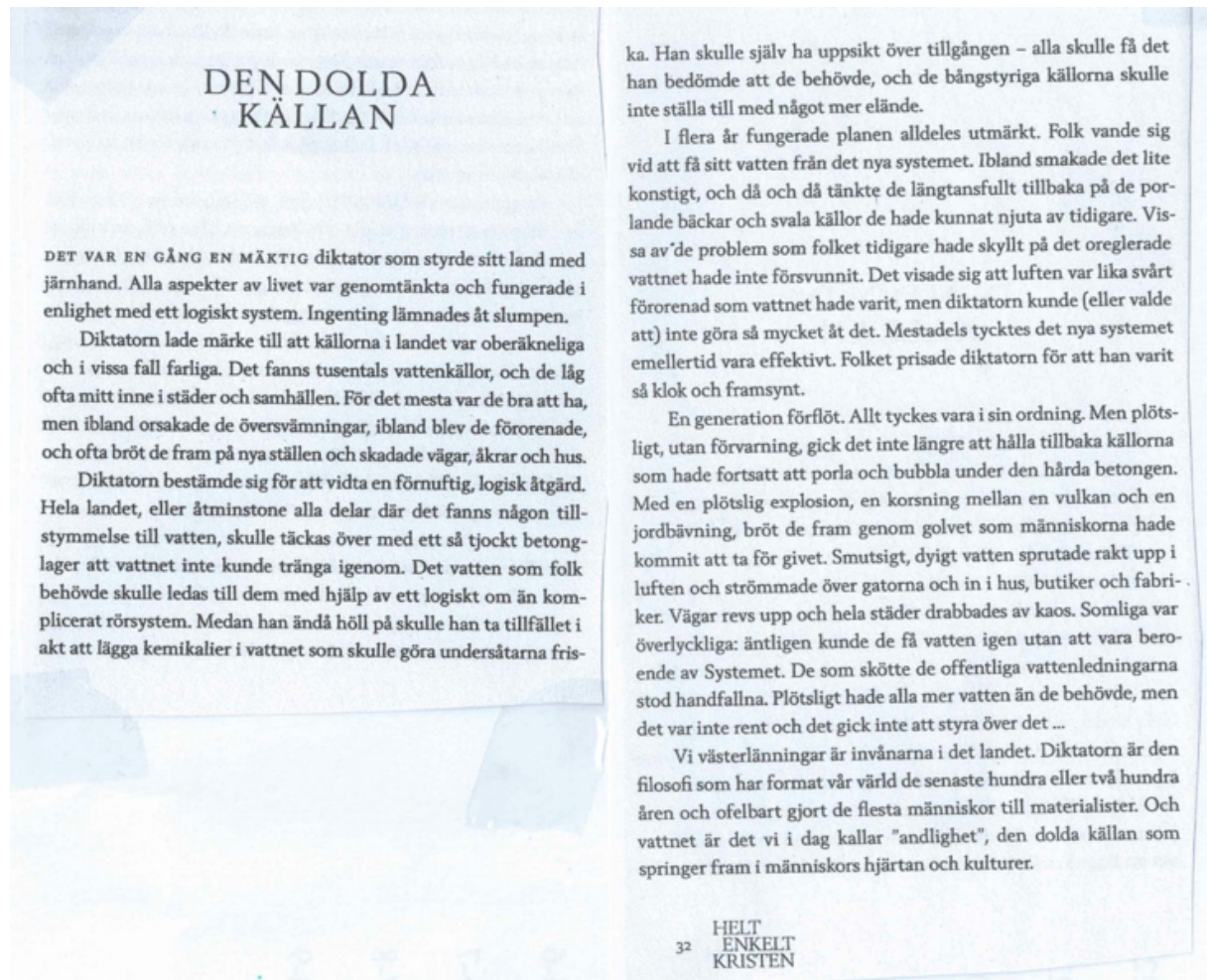

Längtan

Predikan i Lundhagskyrkan 20 dec 2015

Inledning om den dolda källan

Den dolda källan, sid 31-32 i "Helt enkelt kristen" (Tom Wright).

Materialismens begränsningar

Så beskriver Tom Wright den "skeptiska inställning" som "stenlagt vår värld med betong" under 200 år. Fr.o.m. 80-talet började det här förändras med den s.k. New Age-rörelsen där människor helt ogenerat började tro på nästan vad som helst. Det är inte alla källor som innehåller rent vatten. Men det finns en djup inre längtan i hos alla oss människor, just därför att vi är Guds skapelser. Det är som om vi kan höra "ekon av en röst" för att låna ytterligare ett uttryck från Tom Wright.

Men vi är ganska bra på att överrösta den här rösten. Vi är ganska bra på att bedöva vår andliga längtan. Visst är det bra att vi har fått det bättre men välståndet har också gjort någonting med oss. Ibland kan man möta kristna från andra länder som mänskligt sätt inte har någonting alls men i deras ögon kan man se att de utstrålar en glädje och hängivenhet över att få tillhöra Jesus som vi inte är i närheten av. Det finns ett ljus i deras ögon som avslöjar vår ytlighet.

I en hänsynslös uppgörelse med materialismen och kapitalismen sjunger Ulf Lundell:

Är du ens människa längre, eller är du
en förlust bara, eller en vinstandel?
Allt det handlar om är stålar
Hala som ålar
simmar vi uppför,
nerför kommersens Donau
Är vi lyckliga nu?
Är vi lyckliga nu?
Är vi lyckliga nu?
Är vi lyckliga nu?

Det är en retorisk fråga, en fråga som vi redan vet svaret på. Det är någonting som fattas. Det finns en längtan som varken kommunismen eller kapitalismen kunde möta. Det finns ett eko av en röst.

När människor som upplevt den här tomheten söker är det långt ifrån säkert att dom vänder sig till den kristna kyrkan. Tyvärr. För en del är det den sista instansen när dom har tömt ut alla andra möjligheter. Och det är så tragiskt för så mycket trasighet och vilshenhet hade kunnat undvikas om Jesus hade fått vara förstahandsalternativet. Här behöver vi rannsaka oss själva. Är vi för upptagna med utanpåverket: kyrkobyggnaden, verksamhetsgrenarna? eller vad det nu kan vara. Jag tror inte alls att vi ska sluta med allt vi håller på med men vi behöver fråga oss: vad är kärnan? Varför gör vi det vi gör? Vad är drivkraften? Och då kanske vi kommer fram till att vi behöver ändra en del och prioritera om i våra liv, vad vet jag?

En annan popfigur, Lars Winnerbäck, har gjort en låt som heter ”Tvivel”, där han uttrycker just tvivel på att det där vi trodde skulle leda till lycka verkligen gör det.

Det kallas tvivel;
det där som stör
Ja, det kallas för en klump i magen
och ett konstigt humör
Och jag ser hur Du tänker på nåt,
hur Du längtar Dig bort;
som en fågel i bur
En obehaglig distans,
en konstig känsla nånstans
Det känns tomt, eller hur?

Och här ligger ångest, och prylar i drivor;
jag unnar mig skivor
De hjälper mot ledan, precis som Du
Jag har tid, jag har lediga dagar
där jag sitter och klagar,
och längtar till fredan, precis som Du
Kan Du höra hur det låter i Ditt vilsna skratt?
Kan Du känna hur det gnager i natt?

Vi har så många fantastiska livstolkare utanför kyrkan som på pricken beskriver vårt behov av Gud utan att de kanske förstår att det är det dom gör! Tänk om det är de snarare än vi

predikanter som påminner oss om vad vi har och som hjälper oss att tvivla på att vi måste jobba ihjäl oss för att kunna köpa ihjäl oss (Lundell).

Längtan och trötthet

Under de senaste månaderna tycker jag mig att sett en ökad längtan. Jag har sett det hos den här gruppen som samlas till livsviktiga samtal. Det är en fantastisk förmån att få vara med där och jag hoppas att det blir en fortsättning efter jul.

Men den här längtan märks även på andra sätt i församlingen. För några veckor sen hade vi en förnyelsekonferens med besök från Motala. Och de som är ute i rätt många församlingar sa till mig efter mötet på lördagskvällen: ”Vilken öppen församling!” Det hade de inte behövt säga om dom inte tyckte det. Vi är ibland lite lågmälda i Lundhagskyrkan och även lite avvaktande kanske men det finns en längtan!

Jag har märkt den även när vi har haft dom här bönesamlingarna första söndagen i månaden. Efter 1.5 timmes bön har det känts som om vi precis börjat och vi har undrat vart tiden har tagit vägen. För mig är det ett vårtecken. En signal på att Gud är på gång. Det kan väl säga att han alltid är men ju mer utrymme vi ger honom, desto lättare har han att verka. Jag vet inte varför det är så men när jag läser Bibelns texter ser det ut så. När ängeln kom till Maria och berättade att hon skulle få föda Messias sa hon inte ”Det går allri” utan ”Jag är Herrens tjänarinna. Må det ske med mig som du har sagt” (Luk 1:38).

Ja, det är inte riktigt hela sanningen. Hon ställer faktiskt en fråga först: ”Hur skall detta ske?” (v34). Att vara öppen för Gud, att längta efter honom, att sträcka sig mot honom betyder inte att man inte får ställa frågor. Gud tål det och därför bör också vi tåla det. Det är helt naturligt att fundera över sådant som man inte har så mycket erfarenhet av. Men Maria får ett svar som hon nöjer sig med: ”Helig Ande ska komma över dig, och den högstes kraft skall vila över dig.” (v35).

Maria hade en speciell kallelse men jag tänker mig att dom där orden kan tillämpas på var och en som vill ställa sig till Guds förfogande: ”Helig Ande skall komma över dig, och den högstes kraft skall vila över dig”. Det finns inget annat sätt att vara Guds tjänare eller tjänarinna.

Längtan talar jag om idag. Men jag tycker mig också ha sett en trötthet ibland oss. Vi är lite kort om folk på olika ställen. Vi lever i ett samhälle där allt fler nosar på väggen och en del går också in i den. Hur ska vi få ihop de här två bilderna: å ena sidan längtan å andra sidan trötthet. Ja, de behöver kanske inte vara motsatser. Det är inte säkert att den som gått in i väggen har slutat längta. Det är kraften som har tagit slut. De egna resurserna är uttömda. Och det är där evangeliets glada budskap kommer in: det hänger inte på din eller min kraft, utan på hans. ”Du som är törstig, du som är svag. Kom till hans källa, drick av vattnet som ger dig liv”.

Kanske har vi skapat en församlingskultur där det är mer Marta än Maria? Mer tjänande än att sitta ner vid Jesu fötter? Tjänandet har sin plats, ”Jag är Herrens tjänarinna” läste jag nyss, men utgångspunkten för vår tjänst är alltid gemenskapen med Gud. Jag tror det är Magnus Malm som talat om kallelse och sändning. Allas vår kallelse handlar om gemenskap med Gud. Jesus säger till lärjungarna: ”Kom och följ mig”. Det är en fullt tillräcklig kallelse att

lära känna honom som är början och slutet, Alpha och Omega. Sändningen är uppdraget att gå ut i världen med budskapet om att Gud söker gemenskap med alla människor: ”Jag skall göra er till människofiskare”. Om vi aldrig får sitta ner vid Jesu fötter har vi ingenting att ge vidare.

Ibland undrar jag om också om vi dräneras på kraft genom att vi har ägnat oss åt fel saker, att vi har tjänat på områden som vi saknar glädje och utrustning för. Eller att andra har lagt på oss sådant som vi inte kan bära. Ni kommer kanske ihåg berättelsen om David och Goliat i 1 Samuelsboken 17. Inför striden så sätter Saul på David sin egen rustning: en hjälm av brons och ett harnesk. Men det är alldeles för tungt för den unge David: ”Nej, med allt det här kan jag inte gå” säger han till Saul. Och då har han ett val: att stappla fram i Sauls rustning och bli ett lätt byte för Goliat eller göra det på det sätt Gud utrustat just honom.

Och det är vad han gör. Han slänger av sig rustningen och istället tar han sin kapp, väljer ut fem släta stenar i bäcken och använder sin slunga. Det var hans sätt att tjäna.

På samma sätt måste vi använda dom gåvor vi har utrustning för, inte det som andra lägger på oss. Rätt person på rätt plats med rätt motiv orkar mycket, mycket mer och det tjänandet skänker en slags inre tillfredsställelse som inget annat kan ge.

Så tröttheten kan precis som längtan vara en signal från Gud. Sätt dig ner vid Jesu fötter och lyssna in vad han vill. Tröttheten kan också vara en hälsning till en hel församling: Stanna upp ett tag. ”Hämta nu styrka hos Herren, av hans oerhörda kraft” (Ef 6:12).

Avslutning

Jesus är ganska tuff mot dom självrättfärdiga och liknöjda. Men han skänker väldigt mycket hopp till dom törstande. Han utlämnar oss inte att försmäkta i öknen:

”På högtidens sista och största dag ställde sig Jesus och ropade: ’Är någon törstig, så kom till mig och drick. Den som tror på mig, ur hans inre skall flyta strömmar av levande vatten, som skriften säger.’ Detta sade han om Anden, som de som trodde på honom skulle få.” (Joh 7:37-39a). Det är egentligen samma budskap som till Maria: ”helig Ande skall komma över dig och den högstes kraft skall vila över dig”. Det är enda sättet. Det blir liksom ingenting annars. Så i dag är du välkommen med dina tomma händer och med din torra strupe.